

DUBRAVKO PAVLIČIĆ

(Zagreb, 28. studenog 1967. - Elche, 4. travnja 2012.)

Dubravko Pavličić nogometom se počeo baviti u Velikoj Gorici u nogometnoj školi NK Radnika. Kao izlazni junior pristupio je Dinamu gdje je nastupao za juniorsku momčad, a potom, 1986. godine, debitirao u službenoj utakmici za »plave« u derbiju protiv Hajduka u Splitu. Dinamo je napustio potkraj 1989. u doba vladavine športskoga direktora Velimira Zajeca i trenera Josipa Kužea. Preselio se u Rijeku gdje je četiri godine igrao za NK Rijeku (1990. - 1994.), a potom u Španjolsku gdje je igrao za Hercules Alicante (1994. - 1997.), Salamancu (1997. - 1999.) i Racing Ferrol (2000.-'01.).

Za hrvatsku je reprezentaciju nastupio 22 puta. Debitirao je 8. srpnja 1992. na turneji po Australiji u dvoboju protiv domaće reprezentacije koja je u Adelaideu svladala Hrvatsku s 3-1. Zadnji nastup za »Vatrene« upisao je 12. lipnja 1997. na turniru u južnokorejskom Sendaiju u dvoboju protiv Turske (1-1). Najsvidljiviji trenuci karijere, bile su dakako, blistave izvedbe u kvalifikacijama za Europsko prvenstvo 1996. kao i sam nastup na Euru.

Pavličić je, uz Zvonimira Bobana, bio jedini tadašnji Dinamov igrač u mladoj jugoslavenskoj reprezentaciji, koja je 1987. godine osvojila naslov svjetskog prvaka u Čileu. Taj su zlatni naraštaj nosili i Prosinečki, Šuker, Štimac i Jarni. Do zlata su došli pobjedom protiv SR Njemačke u finalu boljim izvođenjem 11-eraca. Pavličić je otvorio seriju, prvi je izvodio udarac i - pogodio.

Posljednji ispraćaj Dubravka Pavličića bio je 6. travnja 2012. godine na krematoriju u Alicanteu, a dio pepela su, sukladno njegovoj želji, paraglajderi rasuli u Sredozemno more (Pavličić se bavio paraglajdingom i bio je doprvak Španjolske).

Na drugoligaškoj utakmici njegova bivšeg kluba Hérculesa protiv Girone istoga dana, susret je počeo minutom šutnje, a gledatelji su u petoj minuti, simbolički se prisjećajući njegovih nastupa u plavo-bijelom dresu s brojem pet, ustali sa sjedala i ovacijama mu odali počast skandirajući: "Dudo, Dudo, Dudo Pavlicic!". Njemu u spomen ulaz broj pet stadiona Estadio José Rico Pérez u Alicanteu nosit će ime Dubravko Pavličić.

SIMO NIKOLIĆ

(Novi Sad, 29. siječnja 1941. - Rijeka, 9. travnja 2012.)

Simo Nikolić, jedan od najboljih hrvatskih jedriličara svih vremena rođen je 29. siječnja 1941. u Novom Sadu. Srednju tehničku brodograđevnu školu završio je u Rijeci, a diplomirao je na Strojarskom fakultetu u Ljubljani.

Jedrenjem se počeo baviti 1954. u JK Istra-Lovran, a od 1957. član je riječkog JK Galeb. Godine 1960. zajedrio je u klasi Šljuka u posadi s Antonom Gregom s kojim 1961. osvaja naslov europskog juniorskog prvaka. Godine 1964. bili su seniorski viceprvaci Europe, a 1966. pripalo im je europsko zlato. Godinu kasnije okitili su se i svjetskom broncom, da bi 1968. na Europskom prvenstvu ponovno osvojili srebrnu medalju.

Krajem 60-ih, posada Grego-Nikolić prelazi u olimpijsku klasu Leteći Holandez. Dva su se puta uspjeli plasirati na Olimpijske igre. Godine 1968. u Meksiku zauzeli su 13. mjesto, dok su 1972. u Münchenu bili peti, nadomak odličja. To je drugi najbolji rezultat u povijesti nastupa hrvatskih jedriličara na Olimpijskim igrama, jer je samo Karlo Kuret u Ateni 2004., zauzevši četvrto mjesto u Finnu, ostvario bolji rezultat.

Nakon uspješne jedriličarske karijere Simo Nikolić se posvetio suđenju i od 1984. do 1991. imao je status međunarodnog suca. Od 1984. do 1988. bio je dopredsjednik SIZ-a za Fizičku kulturu Hrvatske, a u razdoblju od 1984. do 1987. obnašao je dužnost predsjednika JK Galeb.

Hrvatski športski muzej

BOŽO PETER

(Zagreb, 3. ožujka 1938.

- Rijeka, 24. travnja 2012.)

Legendarna i neponovljiva prva generacija bjelovarskih rukometaša umanjena je za svojeg prvog kapetana - u 75. godini preminuo je vrsni igrač, trener, rukometni sudac i novinar Božidar Peter.

Rukometom se počeo baviti 1955. godine u Bjelovaru. U početku se je dvoumio između nogometa i rukometa, ali uspjesi bjelovarskih "Kesizubaca" utjecali su na njegovo opredjeljenje za momčad profesora Seleša i za igru kod Sokolane. Slijedi dvanaest godina igranja u dresu proslavljenog ORK Partizan iz Bjelovara.

U daljnjim sezonama bio je jedan od glavnih oslonaca domaće momčadi. Imao je startnu brzinu, izvanrednu pojedinačnu igru i brzi izbačaj lopte, tako da je prvih sezona bio daleko najuspješniji strijelac svoje momčadi.

Sudjelovao je u osvajanju prvenstva Jugoslavije 1958., 1961. i 1967., a u izboru mjesnog lista izabran je 1957. godine za najboljeg športaša

Bjelovara. Preuzimao je kao kapetan Partizana i Kup Jugoslavije 1959. i 1960., a igrao je i u finalu Kupa prvaka Europe u Parizu 1962. protiv Göppingena (SR Njemačka) 11:13. Nastupao je za reprezentaciju Jugoslavije na SP 1958. u DR Njemačkoj i 1961. u SR Njemačkoj. Ukupno - 12 nastupa u reprezentaciji i 12 postignutih zgoditaka.

Nakon odlaska iz Bjelovara 1967. godine, nastavlja svoju aktivnost u Rijeci kao novinar u Novom listu, a igračku karijeru završio je u RK Kvarner. U nekoliko navrata i sezona bio je i trener Kvarnera. Sudjelovao je u radu rukometnih struktura Rukometnog saveza Rijeke, gdje je jedno vrijeme obavljao dužnost predsjednika Udruženja trenera, prenoseći svoje dugogodišnje igračko iskustvo i znanje iz rukometne igre.

Za uspješno djelovanje u rukometnim organizacijama dobitnik je brojnih nagrada i priznanja.

